

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

№ 922/2016 г. ГП
Гр. София, 08. 11. 2018 г.

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	КП-827-00-2
дата	09.11.2018 г.

ДО
Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
ПРИ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТТО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

На изх. № КП-853-03-574/16.10.2018 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Във връзка с изпратените законопроекта за изменение и допълнение на Наказателния кодекс № 802-01-36, внесен от Министерския съвет, и № 854-01-73, внесен от народните представители Цветан Цветанов, Данаил Кирилов, Емил Симеонов и Христиан Радев, Ви уведомявам, че доколкото по-късно е настъпило обединяване на законопроектите, становището на Прокуратурата на Република България (ПРБ) е изразено отделно за всеки от тях в настоящото изложение.

По законопроекта за изменение и допълнение на Наказателния кодекс № 802-01-36, внесен от Министерския съвет.

В рамките на съгласувателната процедура по чл. 32, ал. 1 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация и чл. 27 от Закона за нормативните актове ПРБ е изразила становище до Министерството на правосъдието, което частично е било съобразено¹. Настоящият текст на законопроекта налага отправянето на бележки, които намираме за съществени.

I. Относно измененията, свързани с транспониране на Директива 2014/42/ЕС за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз.

Отново е необходимо да се обърне внимание, че при избрания подход, предвид систематичното разположение на нормата на чл. 53 в Общата част на НК, значително се разширява приложното ѝ поле, като същевременно по необходимост се разширява и предметът на доказване в наказателното производство.

Остава открит въпросът доколко предложените промени осигуряват ефективни гаранции за правата на засегнатите от конфискацията лица, предвид чл. 8 от

¹ Приложено № 922/2016 г. ГП от 22.05.2018 г.

Директивата, когато те не са страна или участник в конкретното наказателно производство.

II. Относно изменения за прецизиране на уредбата на престъпните деяния, свързани с противозаконно отнемане на МПС.

Намираме, че предложените изменения в чл. 195, ал. 1 и 5 НК и в чл. 346б НК не следва да се подкрепят. Остава немотивирана необходимостта от тези промени, тъй като съдебната практика е последователна в отграничаването на кражбата на МПС и противозаконното му отнемане с цел ползване по чл. 346 НК.

Необосновано е и по-тежкото санкциониране на кражбата на МПС - алтернативните наказания, предвидени в действащата редакция на нормата на чл. 346б НК осигуряват възможност за по-прецизно индивидуализиране на наказателната отговорност с оглед с конкретната обществена опасност на деянието и на дееца.

Не могат да бъдат споделени и мотивите на вносителя за премахване на наказанието „глоба“. Предложеното изменение на практика няма да доведе до промяна на резултата - предвиденото наказание „лишаване от свобода“ до три години е една от предпоставките за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78а НК, което, при наличие и на останалите предпоставки, няма да изключи възможност за наказване на дееца с глоба и то като административно наказание.

Намираме за немотивирано предложението да бъде криминализирано приготвянето към кражба на МПС, тъй като това деяние не разкрива специфична, значително по-висока степен на обществена опасност от случаите на приготвянето към отнемане на други вещи с висока стойност.

III. Изменения на НПК, свързани с транспониране на Директива 2013/48/ЕС.

Остава недостатъчно ясно разписаното препращане в чл. 72а НПК („по реда“) свързано с управлението и пазенето на обезпеченото имущество.

Не е безспорна необходимостта от изменения и допълнения в Закона за министерство на вътрешните работи, Закона за митниците, Закона за военната полиция и ЗДАНС, с оглед на предметния обхват на Директивата според чл. 2, доколкото българският наказателен процес не включва в кръга на участниците заподозрения в престъпление, за разлика от други правни системи на държави-членки на ЕС.

Цитираните закони предвиждат правото на защита на задържания от държавен (полицейски и друг) орган, включително и възможността да ползва адвокатска защита от момента на задържането, да обжалва пред съд законността на това задържане и да са свърже с консулските власти на съответната държава, в случай, че не е български гражданин. След като за задържания с извънпроцесуално (полицейско) задържане не съществува законово задължение да дава обяснения пред съответния (полицейския и друг) орган, то и отказът да даде такива не подлежи на санкциониране и не води до

неблагоприятни процесуални или други последици. Дадените такива обяснения нямат процесуална стойност в наказателното производство. Без процесуално значение е и обстоятелството дали задържаният за 24 часа се е възползвал от правото си да упълномощи защитник и дали се е отказал от него. В тези случаи обаче, остава проблемът с поставяне началото на досъдебното производство (хипотези на бързото производство), при които спецификите на възникването на фигурата на обвиняемия, дават основание да се преценява допълнително относимостта на Директивата.

Предлаганото със законопроекта допълнение на чл. 63, ал. 9 НПК (временна дерогация за срок от 48 часа на правото на задържания обвиняем да бъде уведомено трето, посочено от него лице, за задържането му) не отчита препоръките на Директивата за приложимост в изключителни случаи.

То не съобразява и изискването, че когато компетентните органи предвиждат такава временна дерогация по отношение на конкретно трето лице, те следва първо да преценят дали друго трето лице (посочено от задържания обвиняем), би могло да бъде уведомено за задържането му. Противното би довело до ограничаване правата на задържания и до необосновано разширяване на приложното поле на дерогацията, което би било в нарушение на Директивата.

Предвидената хипотеза на дерогация на правото на уведомяване на трето лице за задържането (в чл. 63, ал. 10 НПК) се отнася само за фазата на досъдебното производство. Не се уреждат хипотезите, в които за първи път в съдебното производство съдът определя мярка за неотклонение „задържане под стража“ на подсъдимия, респективно – може да прецени, че следва да приложи дерогация.

Не се предлагат изменения и допълнения в НПК за правото на задържания обвиняем да осъществява връзка с трети лица в периода на задържането (чл. 6 от Директивата), което е различно от правото му да бъде уведомено трето лице за задържането (чл. 5 от Директивата).

По законопроекта за изменение и допълнение на Наказателния кодекс № 854-01-73, внесен от народните представители Цветан Генчев Цветанов, Данаил Димитров Кирилов, Емил Димитров Симеонов и Христиан Радев.

ПРБ подкрепя законодателната идея, залегнала в проекта, със следните бележки.

1. Относно изменението и допълнението на чл. 234 НК.

1.1. Текстът на ал. 1 би следвало да се съгласува с внесеното предложение („разпространява“), като думата „продаваните“ се замени с „разпространяваните“.

1.2.1. Вносителите предлагат създаване на нова ал. 2, с която очевидно се разписва друг основен състав (криминализира се *производството* или *държането* с цел разпространение на алкохол, алкохолни напитки или тютюневи изделия без ...) с

предвидено наказание „лишаване от свобода от една до десет години и глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева, както и лишаване от права по т. 37, ал. 1, т. 7“.

Намираме за необходимо да се обмисли дали макар предвидена да е противодействия на скритата икономика в страната, разпоредбата на чл. 234, ал. 2 не надхвърля търсената защита, доколкото се криминализират действията по производство и държане с цел разпространение на алкохол, алкохолни напитки или тютюневи изделия без необходимото разрешително, но без се държи сметка за тяхното количество.

В тази връзка би било добре да се прецени дали не е удачно също както в ал. 1 на чл. 234 да се предвиди наказателна отговорност само в „немаловажни случаи“.

1.2.2. Редакцията на новата ал. 2 на чл. 234 поставя и въпросът дали не биха възникнали проблеми в практиката, водещи до (непредвидено от законодателя) ограничаване на нейния обхват.

Предложеният израз „без лиценз, удостоверение или регистрация, когато това се изисква с нормативен акт“ създава риск да не се обхванат принципно еднотипни случаи или всяка промяна в специален закон да налага промяна в НК. Подобен проблем би могъл да бъде преодолян с една по-обща подходяща формулировка. Такъв подход е следвал законодателят, например в чл. 339, ал. 1 НК („без да има за това надлежно разрешение“) и в чл. 354а, ал. 1 НК („без надлежно разрешително“).

1.2.3. Намираме за нужно допълнително да се обсъди тежестта на санкцията, предвидена в ал. 2, с оглед синхронизирането както с други сходни състави, така и между основен и квалифициран състав.

От една страна, предлаганият текст е аналогичен на този по чл. 354а, ал. 1 НК, който има за предмет наркотични вещества и санкционирането дори за високорисковите наркотични вещества или техни аналози е по-ниско.

От друга страна, сравнението на ал. 2 с квалифицираните състави (в ал. 3, съгласно предложеното допълнение и изменение) сочи на приблизително изравняване на санкциите – наказанието „лишаване от свобода“ се отличава незначително в минимума и не предвижда глоба, за разлика от ал. 2. Съпоставяйки тези норми, намираме, че в хипотезата на чл. 234, ал. 2 санкцията е завишена².

2. *Относно изменението на Закона за тютюна, тютюневите изделия и свързаните с тях изделия - § 3 от преходните и заключителните разпоредби на законопроекта.*

С новосъздадения чл. 44в от Закона за тютюна, тютюневите изделия и свързаните с тях изделия се създават състави на административни нарушения, като в

² Може би е добре да се обсъди цялостно подходът за санкциониране с оглед съответствието му за съразмерност (вкл. и предвид практиката на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания), доколкото по основните състави (ал. 1 и ал. 2), освен лишаване от свобода се предвижда и глоба и отнемане на предмета на престъплението (ал. 4).

ал. 1 се предвижда наказание за лице, което не изпълни задължение да се регистрира в регистъра по чл. 25, ал. 1.

В чл. 25, ал. 1 обаче, не се съдържа задължение на „лицата, които извършват внос, въвеждане на територията на страната, производство, продажба, предоставяне, предлагане или възстановяване/рециклиране на машини и/или съоръжения за производство на тютюневи изделия“ да се регистрират. Нормата на чл. 25, ал. 1 е диспозитивна и предвижда създаване на регистър на тези лица, което по-скоро е задължение на съответния административен орган, отколкото на лицата. Действително, в чл. 25а от същия закон се изисква тези лица да подадат заявление до Министерство на икономиката за вписване в регистъра. Смисълът на разпоредбата е по-скоро да уреди процедурни въпроси, вкл. сроковете, отколкото да въведе задължение.

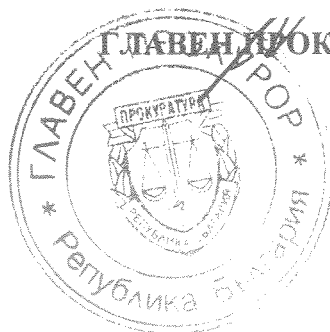
Съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Въз основа на тази легална дефиниция, правната доктрина приема, че от обективна страна административното нарушение представлява противоправно деяние, а противоправността се изразява в неговото противоречие с предписанията на конкретна административноправна норма. Така предложението в чл. 44в, ал. 1 състав на административно нарушение страда от дефицит – липсва елементът „противоправност“, поради което намираме, че не би могъл да изпълни отреденото му от законодателя предназначение.

По изложените съображения предлагаме преработване на чл. 25, ал. 1 с формулиране на изрично задължение за вписване в регистъра (например, аналогично на чл. 56, ал. 1 от Закона за акцизите и данъчните складове, чл. 6, ал. 1 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел и пр.).

Благодаря за предоставената възможност за изразяване на становище по законопроектите.

Приложение: становище до МП № 922/2016 г. ГП от 22.05.2018 г.

С УВАЖЕНИЕ,

СОТИР ЦАЦАРОВ

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА ПРОКУРАТУРА ЗАМЕСТНИК НА ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР

№ 922/2016 г. ГП
Гр. София, 22.05.2018 г.

ДО
Г-ЖА ЦЕЦКА ЦАЧЕВА
МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО

На Ваш № 04-00-12/30.04.2018 г.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ЦАЧЕВА,

По повод изпратения ни съобразно чл. 32, ал. 1 от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация и чл. 27, ал. 1 от Закона за нормативните актове проект на Решение на Министерския съвет за одобряване на проект на Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс, съгласуваме същия с бележки.

I. Относно измененията, свързани с транспониране на Директива 2014/42/ЕС за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз.

С предложените изменения и допълнения в чл. 53 НК ще бъде запълнена съществуваща законодателна празнота, свързана с отнемането на равностойността на средството за извършване на умишлено престъпление, (чл. 53, ал.1, б. „а“ НК).

1. С дефиниране на облагата (чл. 53, ал. 2, б. „б“ и ал. 3 НК) се развива и уредба за „придобитото от престъпление“, като е въпрос на законодателна преценка дали привеждането на националната уредба относно конфискация на преките облаги и непреките ползи от престъпната дейност в съответствие с Директивата трябва да стане в наказателния закон или в друг нормативен акт¹. Във връзка с избрания подход е важно да се подчертае, че заради систематичното място на нормата на чл. 53 в Общата част на НК, тя ще се прилага за всички престъпления (общ/частен характер), което с основание може да постави въпроса за пропорционалността.

2. Приложното поле на Директивата е за престъпления, попадащи в обхвата на правните инструменти, изброени в нея (посочените в чл. 3). Така, по необходимост се разширява и предметът на доказване в наказателното производство, като ще се изисква установяване на факти и събиране на доказателства във връзка със собствеността и последващата трансформация на облагата - придобитото в резултат на разпореждане с пряката облага, както и всяко следващо инвестиране или преобразуване на пряка облага, включително и когато е била изцяло или частично преобразувана или превърната в друго имущество, или когато е била смесена с друго имущество.

И при действащата редакция на чл. 53, ал 2, б. „б“ НК понятието „придобитото от престъплението“ включва както имуществената облага, придобита пряко в резултат на престъплението, която не е негов признак от обективна страна, така и облагата, придобита в резултат на реализацията на предмета на престъплението. Вещите, посочени в цитираната норма обаче, могат да бъдат отнети само от дееца и в случай, че имущественото благо е преминало в патримониума на друго лице, което не е съпричастно към престъплението, в тежест на дееца може да се присъди тяхната равностойност.

3. Поставя се и въпрос доколко предложените промени осигуряват ефективни гаранции за правата на засегнатите от конфискацията лица, предвид чл. 8 от Директивата, по-специално за ефективни правни средства за защита и справедлив съдебен процес и защита на третите лица, с каквато те не разполагат в наказателното производство (възможност за обжалване на решенията, които засягат техните права и законни интереси в наказателното производство), ако не са страна или участник в конкретното наказателно производство.

Предложеният подход на механично пренасяне на норма от процесуален закон (ДОПК) в материално-правна разпоредба, каквато е нормата на предлагания чл. 53, ал. 4 НК, относно погасителната давност за публични вземания за равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, не е в съответствие с изискванията на Закона за нормативните актове. Погасителната давност на публичните вземания, вкл. и относно равностойност на отнети в полза на държавата вещи, следва да бъде предмет на уредба в ДОПК, а не в Наказателния кодекс, който има твърде различен предмет.

II. Относно изменения, свързани с прецизиране на уредбата за престъпните деяния, свързани с противозаконно отнемане на МПС.

Намираме, че предложените изменения в чл. 195, ал. 1 и 5 НК и в чл. 346б НК не следва да се подкрепят.

1. Не е ясна необходимостта от предлаганите промени и по-тежкото санкциониране на кражбата на МПС. Липсват аргументи в подкрепа на тезата, че отнемането на МПС е деяние, отличаващо се с по-висока обществена опасност и укоримост в сравнение с отнемането на други вещи - предмет на кражба.

При криминализиране на кражбата и квалифициране на по-тежко наказуемите случаи законодателят е прилагал като критерии начинът на извършване на деянието, средството, с което е извършена кражбата, мястото на извършването, качеството на извършителите². Съдебната практика е последователна в отграничаването на кражбата на МПС и противозаконното му отнемане с цел ползване по чл. 346 НК.

2. Не могат да бъдат споделени мотивите, че е налице потребност от премахване на алтернативното наказание глоба за престъплението по чл. 346б НК. Предположенията, че така ще отпадне възможността деецът да се наказва с глоба, не е обосновано, защото предвиденото наказание лишаване от свобода до 3 години е една от предпоставките за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78а НК (при наличие и на останалите предпоставки) и няма да изключи възможност за наказване на дееца с глоба и то като административно наказание.

Действащата редакция на нормата на чл. 346б НК в нейната санкционна част дава възможност за по-прецизно индивидуализиране на наказателната отговорност с оглед с конкретната обществена опасност на деянието и на дееца.

² Само в състава на чл. 195, ал. 3 НК е използван като един от критериите видът на отнетата вещь, но това е сторено с оглед специалния режим, под който са поставени огнестрелните оръжия, боеприпасите и взривовете и завишената обществена опасност на отнемането им (като втори критерий) от владението на МВР, БА, МО, ДАНС и др.

3. Липсват мотиви относно криминализирането и наказването на приготвянето към кражба на МПС. Приготвянето като стадий на умишлена престъпна дейност е наказуемо само в предвидените в закона случаи и то когато се отличава с обществена опасност, сравнима с тази на довършеното престъпление. Приготвянето към отнемане на МПС само по себе си не разкрива степен на обществена опасност, по-висока от тази на приготвянето към отнемане на други вещи, предмет на престъпление по чл. 194 НК³.

III. Изменения на НПК, свързани транспониране на Директива 2013/48/ЕС.

В приоритетната си част българското наказателно-процесуално законодателство е съобразено с изискванията на Директивата. Подкрепяме предлаганите със законопроекта изменения и допълнения на НПК, като обръщаме внимание на констатираните правно-технически недостатъци⁴.

1. Не е достатъчно ясно е препращането в чл. 72а НПК („по реда“) за управлението и пазенето на обезпеченото имущество:

В ЗПКОНПИ (чл. 160 и следв.) е предвидено, че Комисията изпълнява тази роля единствено относно обезпечено в производство по посочения закон имущество. Ако компетентният орган ще бъде Комисията⁵, е важно да се гарантира, че „управлението и пазенето“ не влиза в конфликт с НПК, вкл. относно пазене и разпореждане с веществени доказателства, върху които също може да се налагат обезпечителни мерки по чл. 72 НПК (ТР № 2 /2012 г. на ОСНК на ВКС).

В предходно становище по проект на ЗИДНПК и при съгласувателна процедура по ЗНА, ПРБ е изразила принципна подкрепа за необходимост от изменения и допълнения в НПК, целящи въвеждане в националното ни законодателство на изискванията на Директива 2013/48/ЕС.

2. Следва внимателно да се прецени необходимостта от изменения и допълнения в Закона за министерство на вътрешните работи, Закона за митниците, Закона за военната полиция и ЗДАНС, предвид предметния обхват на Директивата, очертан в чл. 2. Българският наказателен процес понастоящем не включва в кръга на участниците заподозрения в престъпление (за разлика от други правни системи на държави-членки на ЕС). Съответствието на изискванията и целите на Директивата с нормите от българското законодателство (вкл. НПК), следва да се постигне и по отношение на нормите, които уреждат правата на обвиняемия в наказателното производство, както и в производството по ЕЗА.

Гарантирането на правото на защита в наказателния процес изисква предвиждането им в НПК (а те са налични). Посочените закони регламентират правото на защита на задържания от полицейски орган, включително и възможността да ползва адвокатска защита от момента на задържането, да обжалва пред съд законността същото и ако не е български гражданин - да се свърже с консулските власти на съответната държава,. Принципно за задържания с полицейско задържане не съществува законово задължение да дава обяснения пред полицейския орган, поради което и отказът да даде такива не подлежи на санкциониране и не води неблагоприятни процесуални или други последици. Дадените пред полицейски орган обяснения нямат процесуална стойност в наказателното производство и не могат да се кредитират от решаващия орган (съд или прокурор) при вземане на решение по същество.

³ Например при отнемане на вещи от жилище или от друг обект, или други вещи със значителна стойност.

⁴ Принципно посочваме, че правилният и законосъобразен подход предполага транспонирането да бъде сторено със самостоятелен законопроект - за изменение и допълнение на НПК, какъвто първоначално е бил изготвян от МП и предлаган за обсъждане и съгласуване.

⁵ Което би могло да се обоснове, вкл. и с оглед на изискванията на Директивата

Без процесуално значение за наказателното производство е и обстоятелството дали задържаният за 24 часа се е възползвал от правото си да упълномощи защитник и дали се е отказал от него. Същевременно в тези случаи стои проблемът относно стартиране на досъдебното производство (особено при бързо производство), при които възникването на фигурата на обвиняемия има специфики, даващи основание да се прецени допълнително относимостта на Директивата.

3. Предлаганото допълнение на чл. 63, ал. 9 НПК регламентира временна - за срок от 48 часа, дерогация на правото на задържан обвиняем за задържането му да бъде уведомено трето, посочено от него лице.

Предложената редакция не отчита, че препоръката в Директивата се прилага в изключителни случаи и изискването, че когато компетентните органи предвиждат такава временна дерогация по отношение на конкретно трето лице, те следва първо да преценят дали друго трето лице, посочено от задържания обвиняем, би могло да бъде уведомено за задържането му. Противното би довело до ограничаване правата на задържания и до необосновано разширяване на приложното поле на дерогация, което би било в нарушение на Директивата.

В чл. 63, ал. 10 НПК е предвидена дерогация на правото на уведомяване във фазата на досъдебното производство. Не се предлага уредба на хипотезите, в които съдът за първи път в съдебното производство определя мярка за неотклонение „задържане под стража“ на подсъдимия, респективно – прецени, че следва да приложи тази дерогация.

Не се предлагат изменения и допълнения в НПК относно правото на задържан обвиняем да осъществява връзка с трети лица по време на задържането (чл. 6 от Директивата), което е различно от това да бъде уведомено трето лице за задържането (чл. 5 от Директивата).

4. Като подкрепяме предложените допълнения в ЗЕЕЗА (в съответствие с чл. 10 от Директивата), считаме, че разясняването на правото на защитник в издаващата държава би следвало да е в чл. 43, ал. 4 ЗЕЕЗА, където са регламентирани задълженията за съда за разясняване на процесуалните права на исканото лице.

5. Необходимо е да се обърне специално внимание на преходните разпоредби на §§ 13, 14 и 15 от законопроекта, чиято сегашна редакция би препятствала приложението на Директива 2013/48/ и не съответства на изискванията на ЗНА и Указа за прилагането му конкретно във връзка с действието на процесуалните норми във времето.

В правната теория и съдебна практика няма съмнение, че процесуалните норми (каквито са нормите, отнасящи се до въвеждане изискванията на Директивата, наказателния процес и в горечитираните специални закони) имат действие занапред - те се прилагат от влизането им в сила за процесуалните действия, които предстоят по незавършени производства.

Съгласно чл. 34 от Указа за прилагане на ЗНА с преходни и заключителни разпоредби се продължава действието на правила, отменени с новия нормативен акт или се урежда тяхното прилагане спрямо висящи правоотношения или спрямо юридически факти, които са започнали, но не са завършили при действието на отменения акт.

В конкретния случай липсват посочените предпоставки за регулиране на висящи (временни) правни състояния с преходни разпоредби. Обсъжданият законопроект има за цел да въведе изискванията на Директивата за правото на достъп до адвокат в наказателното производство, за възможността за отказа от защитник и за правото на уведомяване на трето лице при задържане и осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане и по този начин разширява правата на задържаните лица.

Безспорно е, че при заварените случаи до влизането на закона в сила изискванията на Директивата няма как да бъдат приложени, но това не дава основание, ако по тези случаи възникнат предпоставки за прилагането им, то да бъде временно спирано с преходни разпоредби. Горното би довело до сериозно нарушаване на изискванията на Директивата и до нарушаване на правата на задържаните лица.

Благодаря за предоставената възможност за изразяване на становище по проекта.

С УВАЖЕНИЕ:

ПЕНКА БОГДАНОВА
ЗАМЕСТНИК НА ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР
ПРИ ВКП